

Sygn. akt II K 340/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lipnie Wydział II Karny w składzie :

Przewodnicząca SSR Jolanta Kocur

Protokolant st.sekr.sąd. Marzena Lewandowska

bez obecności oskarżyciela -

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015 r. na posiedzeniu

sprawy oskarżonego A. G., s. F. i M. z d. T.,

ur. (...) w Ł., PESEL (...)

podejrzanego o to, że:

w dniu 25 kwietnia 2015r. w miejscowości K., gm. L., woj. (...) - (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) z nieustalonego powodu zjechał ze swojego pasa ruchu na przeciwległy pas ruchu zajeżdżając drogę prawidłowo jadącej swoim pasem ruchu, kierującej osobowym samochodem marki R. (...) nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia czołowego pojazdów w następstwie którego kierująca samochodem R. S. Ł. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia klatki piersiowej i złamania rzepki kolana prawego, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu.

tj. o czyn z art. 177§1kk

I. uznając, iż oskarżony A. G. dopuścił się czynu opisanego w akcie oskarżenia tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk. i uznając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna w myśl art. 4 § 1 kk na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk. i art. 67 § 1 kk. postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

II. na podstawie art. 67 § 3 kk i art. 39 § 7 kk zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 472,90 zł (czteryście siedemdziesiąt dwa złote 90/100).

Sygn. akt II K 340/15

UZASADNIENIE

W dniu 25 kwietnia 2015r około godz. 9.25 w miejscowości K. gm. L. A. G. kierując samochodem osobowym marki C. (...) numer rejestracyjny (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że z nieustalonego powodu zjechał ze swojego pasa ruchu na przeciwległy pas ruchu zajeżdżając drogę prawidłowo jadącej swoim pasem ruchu, kierującej samochodem osobowym marki R. (...) numer rejestracyjny (...) - S. Ł. doprowadzając do zderzenia czołowego ww pojazdów. W wyniku zderzenia S. Ł. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy,

stłuczenia klatki piersiowej i złamania rzepki kolana prawego, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Zarówno A. G., jak i S. Ł. byli trzeźwi.

A. G. nie był dotychczas karany sędownie.

Dowód: wyjaśnienia A. G. k.45; protokół z przebiegu badania trzeźwości k.2-3v; protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.4-5v; protokół oględzin pojazdu k.6-7v, 8-9v; dokumentacja fotograficzna 10-27; opinia sądowo-lekarska k.33; zeznania S. Ł. k. 35v-36; zeznania M. D. k. 39v; karta karna k.46

A. G. jest z wykształcenia ekonomistą, ukończył studia wyższe i prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w kwocie około 5000 zł miesięcznie.

Dowód: dane osobowopoznawcze k. 47

Oskarżony A. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Treść złożonych przez niego wyjaśnień znajduje potwierdzenia w zeznaniach pokrzywdzonej S. Ł., pasażerki jego pojazdu - M. D. oraz dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd

uznał A. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i warunkowo umorzył wobec niego postępowanie.

Przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania określa art. 66 § 1-3 kk. Najistotniejszą z nich jest wymaganie, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Słusznie podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż ustalenie, że wina sprawcy nie jest znaczna, wymaga najpierw uznania, że sprawca w ogóle ponosi winę, a więc jej przypisania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002r., III KKN 303/00, Prok. i Pr. 2003, nr 2).

Jak już wyżej wspomniano w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budzi najmniejszych wątpliwości. Zgromadzone w sprawie dowody wykazały, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę elementy przedmiotowe i podmiotowe czynu uznając, iż jest on nieznaczny.

Niewątpliwie oskarżony prowadził pojazd w stanie trzeźwości, z dozwoloną prędkością i z niewiadomych przyczyn zjechał nagle na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do czołowego zderzenia pojazdów.

Mając na uwadze okoliczności popełnienia czynu (niewielki stopień przekroczenia stanu nietrzeźwości i brak ruchu), dotychczasową niekaralność, chęć udzielenia pomocy pokrzywdzonej zaraz po zdarzeniu Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny i warunkowo umorzył postępowanie na okres 1 roku od uprawomocnienia się wyroku.

Pozytywna ocena postawy oskarżonego i jego dotychczasowe życie mają charakter prognostyczny i prowadzą Sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa (art. 66§1 kk. in fine). Podkreślić należy, że warunkowe umorzenie postępowania nie jest skazaniem, ale szansą – środkiem mającym na celu poddanie się sprawcy próbie przez wskazany w wyroku czas biegnący od uprawomocnienia się wyroku. W przypadku niewłaściwego zachowania oskarżonego w okresie próby tj. w razie popełnienia umyślnego przestępstwa Sąd obligatoryjnie podejmuje warunkowo umorzone postępowanie (art. 68§1 kk.). Ponadto zgodnie z art. 68 § 2 kk Sąd może podjąć postępowanie karne, jeżeli sprawca w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełni inne niż określone w §1 przestępstwo,

jeżeli uchyla się od dozoru, wykonania nałożonego obowiązku lub orzeczonego środka karnego albo nie wykonuje zawartej z pokrzywdzonym ugody.

W ocenie Sądu orzeczenie warunkowego umorzenia postępowania zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podkreśli także należy, że w przypadku warunkowego umorzenia postępowania w wersji kodeksu karnego obowiązującej do 1 lipca 2015 r. (na mocy art. 4 §1kk sąd stosował w niniejszej sprawie przepisy dotychczasowe) Sąd zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości lub w części, a może a nie musi nałożyć na niego obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 1-3 lub 5, a ponadto orzec świadczenie pieniężne z art. 39 pkt 7 orz zakaz prowadzenia pojazdów z art. 39 pkt 3 do lat 2.

W tym zakresie wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29.01.2002r. (I KZP 33/01) gdzie stwierdził, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w sytuacji, w której postępowanie karne zostaje warunkowo umorzone, pozostaje fakultatywny. Przepis art. 67 § 3 in fine kk. jest bowiem w zakresie orzekania tego środka karnego przepisem szczególnym w stosunku do art. 42 § 2 kk. i wyłącza stosowanie tego ostatniego w zakresie przez siebie objętym a więc przy warunkowym umorzeniu postępowania.

Wobec tego, iż oskarżony jechał z dozwoloną prędkością, a przepisy w ruchu drogowym naruszył nieumyślnie Sąd uznał, iż nie jest konieczne orzekanie wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Odnosnie zaś obowiązku naprawienia szkody stwierdzić należy, iż obejmuje on zarówno szkody materialne, jak i szkody w innych dobrach pokrzywdzonego. Szkada ta obejmuje zarówno szkodę w postaci uszczerbku w posiadanym mieniu, jak też utratę zasadnie spodziewanych korzyści. Tymczasem pokrzywdzona po pierwsze nie złożyła wniosku o naprawienie szkody, a po drugie nie wykazała wysokości szkody jaką poniosła. Podkreślić wypada, iż przepis ten obowiązujący w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu nie przewidywał obowiązku zasądzenia na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia, tak jak ma to miejsce obecnie.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie zasądził na rzecz pokrzywdzonej żadnej kwoty.

Ponadto, Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej uwzględniając jego sytuację majątkową i rodzinną (uzyskuje on dochód w wysokości ok 5000 zł miesięcznie, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu).

Nadto na podstawie art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. „o opłatach w sprawach karnych” Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia opłaty w wysokości 80 złotych na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Lipnie) i na podstawie art. 626§1 kpk obciążył go wydatkami za I instancję w sprawie w kwocie 472,90 zł.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pokrzywdzonej S. Ł. z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji;
2. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.